

Duna–Tisza Közi Falugondnoki Hírlevél

XXIV. évfolyam, 128. szám

2021/3-4.

Fejlődünk?

Konrad Lorenz Nobel-díjas etológus 1973-ban írta A civilizált emberiség nyolc halálos bűne című gondolatmenetét. Nekem az 1988-as magyar kiadás van meg, és három évtized alatt is sokszor kézbe vettem és idéztem. Sajnos nem akar elévülni. A rövid összefoglalót még jobban rövidítve idézem:

„Nyolc, egymástól megkülönböztethető, jóllehet szoros okozati összefüggésben lévő folyamatot tárgyaltunk, melyek nemcsak kultúránkat, hanem magát az emberiséget, mint fajt a bukással fenyegetik.

1. A föld túlnépesedik, s ez a szociális kapcsolatok túlkínálatával mindannyiunkat arra kényszeríti, hogy ellenük alapvetően „embertelen” módon védekezzünk, továbbá a túl sok egyed szűk térben való összezsúfolása közvetlen agressziót vált ki.

2. A természetes életteret elpusztítjuk, mely által nemcsak azt a külső környezetet romboljuk le, amelyben élünk, hanem az ember önmagát is megfosztja a felette álló teremtettség szépségének és nagyságának a tiszteletétől.

3. Az emberiség versenyt fut önmagával. A technológia fejlesztése egyre inkább saját pusztulásunk árnyképét vetíti előre, és az embert minden értékkel szemben vakká téve, megfoszt bennünket az őszinte emberi elmélkedési tevékenységhez szükséges időtől.

4. Minden mély érzelem és indulat eltűnik az elpuhulás, a technológia és a farmakológia (gyógyszerhatástan) előrehaladása következtében. Ez növekvő intoleranciát (türelmetlenséget) okoz bármely, a legcsekélyebb kellemetlenséget okozó dologgal szemben is. Így eltűnik az embernek az a képessége, hogy átélje, melyek csak keserves erőfeszítéssel, akadályokat leküzdve érhetők el. A fájdalom és az öröm természet adta kontrasztjának hullámozása a hallatlan unalom észrevétlen rezgésévé csillapodik.

5. Genetikailag széthull az emberiség. A modern civilizációban a – „természetes igazságérzet”-en és néhány áthagyományozott jog tradíción kívül – nincs olyan tényező, mely szelekciós nyomást gyakorolna a szociális viselkedésformák fejlesztésére és fenntartására. (...)

6. A tradíciókat leromboljuk. Elértünk egy olyan kritikus pontot, amikor már a fiatalabb generációnak nem csak azonosulnia nem sikerül többé az idősebbel, de azt kulturális értelemben sem képes megérteni. (...)

(Folytatás az 5. oldalon)

Ágh István: Virágosat álmodtam

Édesanyám,
virágosat álmodtam,
napraforgó-
virág voltam álomban,
édesanyám,
te meg fényes nap voltál,
napkeltétől
napnyugtáig ragyogtál.

Nyársapát adott helyet a falu- és tanyagondoki találkozóknak

Végre újra együtt!

Június 24-én Nyársapáton, a Szarka-kúria udvarán találkoztak a falugondnokságot működtető Bács-Kiskun, Csongrád-Csanád, Pest és Jász-Nagykun-Szolnok megyei települések polgármesterei, jegyzői, falu- és tanyagondnokokai, intézményvezetői. A szabadtéri rendezvény a rekkenő hőség ellenére sok érdeklődőt vonzott.

Június talán legmelegebb napján hosszú kihagyás után végre újra találkozhattak az öt alföldi megyében szolgálatot teljesítő falu- és tanyagondnokok. Sokan egymás nyakába ugrottak, vagy erős kézszorítással üdvözölték barátait, hiszen a koronavírus-járvány elterjedése óta nem látták egymást. A vendéglátó nyársapátiak precízen megszervezték az összejövetelt, számítva a hőségre behűtött ásványvízzel, üdítővel várták a résztvevőket, sőt még párapapírt is működtettek, hogy felfrissülhessen a nép. A rendezvény a Szarka-kúria udvarán lévő szabadtéri színpadon zajlott, a tetővel fedett létesítmény árnyékában valamivel könnyebb volt elviselni a kánikulát.

Elsőként Földi László, a térség országgyűlési képviselője köszöntötte az egybegyűlteket. Felbecsülhetetlen értéknek tartja a falu- és tanyagondnokok munkáját, például az idősekről, a gyerekekről való gondoskodásért köszönet és hála illeti őket. Ezután a 34 éve alakult, a többszörös Arany Páva-díjas és Arany Páva-nagydíjas Nyársapáti Népdalkör szórakoztatta a közönséget, hajdúszováti és délvidéki népdalokat adtak elő. Igazán jó hangulatban lépett a mikrofonhoz a település polgármestere, Kis Miklós is, aki a község múltjáról, jelenéről és jövőjéről beszélt. Nyársapát nevét 1376-ban említették először oklevelekben, az évszázadok során többször elnéptelenedett, 1818-ban Nagykőrös birtoka lett. 1954-ben alakult önálló községgé. Ami a gazdálkodást illeti, a szövetkezeti idők nem voltak túl eredményesek, az Aranyhomok és a Haladás Téeszék a rendszerváltáskor Pest megye legsikertelenebbjei közé tartozott. Igaz, amíg az ország más részeiben 40 aranykoronás földiken lehetett gazdálkodni, az itteni 1 aranykoronás területeken való megélhetés teljesen reménytelennek

tűnt. Viszont a 10-12 méterre fűrt kutak vízhozama kimagasló, ha ez némi vigasznak számíthat.

Amikor 14 évvel ezelőtt Kis Miklóst megválasztották polgármesternek, még nem volt a településen tanyagondnok. Mivel a lakosság 40 százaléka külterületen él, mindenképpen szükségesnek tartották a szolgálat

megszervezését. Ma már két tanyagondnok járja a határt és két tanyagondnoki kisbusz segíti őket. Ami pedig a zsákfalú fejlődését illeti: nagy példaképük Szarka Mihály, aki az 1850-es években Arany János tanártársa volt a Nagykőrösi Református Gimnáziumban, s akinek földbirtokai voltak a határban és szabad idejében maga is kivette részét a munkából. Az ő hajdani kúriájában ma közösségi ház van, ennek udvarára szervezték a falugondnoki találkozót. A polgármester némi humorral fűszerezve megjegyezte: hivatali tevékenykedése mel-

Földi László országgyűlési képviselő és Kis Miklós polgármester

Nyári kánikulában is figyelmesen

lett ő is gazdálkodik, hiszen valamiből meg is kell élnie.

Nyársapát az utóbbi években sokat gyarapodott, mintegy 7-8 milliárd forintnyi beruházást tudtak megvalósítani. Egészség ház, orvosi lakás, parkoló épült, most pedig egy újabb pályázatnak köszönhetően bölcsődével gazdagodnak, és kerékpárutat építenek. Rendbe tették a dűlőutakat és a felszíni csapadékvíz elvezetését is megoldották. Szerencsére a falura nem jellemző az elvándorlás, az általános iskolában 190 diák tanul, az óvodába 90 kisgyerek jár, és már nagyon várják a bölcsőde elkészültét, hiszen van igény erre a szolgáltatásra is. Nyársapát élni akar, lakói pedig tettekre készek.

Már hagyomány, hogy a találkozókön bemutatkoznak az adott település falu- vagy tanyagondnokokai. Nyársapáton

sem volt ez másként. Először Bimbó Pál kapott szót, aki 14 éve, vagyis a kezdetek óta látja el sokrétű munkáját. Ám mielőtt nekivágna a külterületnek, eligazítja a közmunkásokat. Aztán jöhetnek a rutinfeladatok a betegszállítástól kezdve a bevásárláson át az ebédhordásig, melyekről a jelenlévő kollégáknak nem is kellett mesélni, hiszen mindenki hasonló tevékenységet folytat és hasonló élményeket él át. Bimbó Pál a közösségi munkából is kiveszi a részét, például magára vállalja a júniusi lecsófesztivál vagy az őszi szüreti napok bizonyos szervezői-technikai tennivalóit. Nagyon sajnálja, hogy tavaly a pandémia miatt elmaradtak a programok, bár ő jobban örült volna neki, ha a veszélyhelyzet helyett inkább öt lecsófesztivál lett volna. A vírus megnehezítette a hétköznapiakat, hiszen szinte hetente jöttek újabb és újabb korlátozó intézkedések. Nem győztek fertőtleníteni, néha bele is fáradtak a túlzott óvatosságba. Szerencsére sok jóérzésű ember jelentkezett, akik valamilyen formában segítettek a rászorulóknak – ezért köszönettel tartoznak nekik.

A másik jelenlegi tanyagondnok, Bárány István 2016-ban kezdte meg szolgálatát. Azt már a bevezetőjében nyomatékosította, hogy nem a szavak embere. Előjáróban annyit azért elárult magáról, hogy tősgyökeres nyársapáti, bútór- és épületasztalos szakmája van. Ebbéli tehetségét öt évig a faluban kamatoztatta, majd 13 éven keresztül szerződéses katona volt Szolnokon. Békefenntartóként ötször fél éves missziót teljesített Koszovóban. Rövid „belépője” után átad-

Bimbó Pál és Bárány István

ta a szót a program moderátorának, ugyanis őt kérte meg, hogy olvassa fel az első sikerélményéről szóló írását. Ebből kiderült, hogy a tanyagondnoki szolgálatát sokban hasonlónak tartja a honvédségnél ellátott munkaköréhez. A legfőbb párhuzamot az emberek segítségével, védelmében és támogatásában véli felfedezni. Elődje útmutatása alapján kezdte el a tanyán élő gyerekek óvodába szállítását. Reggel 7 órakor indult értük, majd 12 órakor vitte haza őket. Hamar összebarátkoztak. Előfordult, hogy egyik-másikuk inkább maradt volna vele a nap további részében is, mintsem a szüleikhez szaladt volna, akik a kapuban vártak rájuk. A második héten történt egy kis galiba: mivel az új gondnok nem vette észre időben, hogy hol kell befordulni a dűlőútra, nagyot fékezett. Így az egyik kedvence, a kiscsoportos Bence becsúszott a két ülés közé. Sze-

rencsére nem történt baj, a gyerkőc nevetve ült vissza a helyére. Mire a többiek megjegyezték: „Pista bácsi még nem tanulta meg az utat!” Másnap, közeledve ama bizonyos dűlőút felé, a tanyagondnok hátrafordult és figyelmeztette Bencét, hogy kapaszkodjon, mindjárt fordulnak. A fiú ijedt arcot vágott és mindkét kezében egy-egy szendvicsses zacskót szorongatva így felelt: „Kapaszkodok, Pista bácsi!” Hatalmas nevetés tört ki az autóban, a nagyobb srácok értették, hogy a kapaszkodás teli kézzel lehetetlen.

Bárány István hozzátette: „Ekkor döbbsentem rá, hogy ez nem a honvédség, itt nem életerős katonák ülnek az utastérben, biztonsági öv nélkül. Míg a felnőttek magukért felelnek az autóban, a gyerekekért én vagyok a felelős. Az óvoda és az önkormányzat közös elhatározása alapján másnap kérelemmel fordultunk a szülőkhöz, hogy aki tud, hozzon gyermekülést a ovis járatot igénybe vevő gyermekének, akinek pedig ez nehézséget okozott, az önkormányzat vásárolt néhány gyermekülést. Nos, ez volt az első sikerem a tanyagondnoki szolgálatom megkezdése után.”

A nyársapáti találkozón bemutatták A magyar falu sorskérdése című könyvet, melyről bővebben lapunk 4. oldalán írunk. Sümeginé Ország Edit, a Falugondnokok Duna-Tisza Közi Egyesülete munkatársa a képzésekről tartott aktuális beszámolót, végül pedig az egyesület vezetősége elbúcsúzott a nyugdíjba vonuló falu- és tanyagondnokoktól, akikről a hírlevél 10–11. oldalán olvasható cikk.

Az egyesület vezetősége és a négy nyugdíjba vonult kolléga

Harmincöt tanulmány a magyar vidékről

Sorskérdés a falu megmaradása

A nyársapáti találkozón mutatták be A magyar falu sorskérdései című könyvet. A rendszerváltás előtti és utáni helyzetképet bemutató kiadványról a szerkesztő, Bakos István, és két szerző, Szeremley Béla agrármérnök és Szabó Gellért szentkirályi polgármester beszéltek.

„A falu a nemzet életében is, a nemzeti lét alapjaiban is az állandóságot és biztonságot nyújtotta a magyarságnak. Azt az őserőt képviselte, amely éppen a falu léte által oly sokáig rendíthetetlennek tűnt” – fogalmaz Bíró Zoltán A falu emlékezete című írásában. Ezen gondolatok visszaköszönnék a nemrég megjelent A magyar falu sorskérdései – a rendszerváltozás előtt és után című könyvben is. Tartalmas és vaskos tanulmánykötet született.

Bakos István művelődéskutató, közíró, a kiadvány szerkesztője a könyvbemutatón hangsúlyozta, hogy nem tudományos munkáról van szó, hanem inkább olyan összefoglalóról, ami felkelti az olvasóban a falvak iránti szolidaritást, vonzalmat. Mára igencsak megcsappant a hajdani falukutatók száma, amint a falvak közéleti szerepvállalása is megváltozott. Elmesélte, hogy pályáját Peterden, a helyi téveszben kezdte agronómusként, majd az ELTE bölcsészkarán szerzett diplomát. Több helyen dolgozott kutatóként, kutatóasszervelőként, köztisztviselőként, volt a Magyarok Világszövetsége főtitkára, illetve a Nemzeti Tankönyvkiadó egyik vezetője. Nyugdíjasként a magyar művelődésüggyel, a falu, illetve a határon túl élő magyar nemzetrészek sorskérdéseivel foglalkozik. E kötet szerkesztésére 2018-ban kapott felkérést Bíró Zoltántól, a Rendszerváltás Történetét Kutató Intézet és Archívum (RETÖRKI) főigazgatójától. A kötet hét fejezetében harmincöt tanulmány sorakozik, a szerzők mondandójában a magyar vidék szívdobbanásait érezzük. Az írások között három olyan is akad, ami először a Duna–Tisza Közi Falugondnoki Hírlevelében jelent meg, kettőt Csatári Bálint, egyet pedig Szabó Gellért jegyez. Egyebek közt fontos tanulmányt ad közre Andrásfalvy Bertalan, Andorka Rudolf, Ángyán József, Borvendég Béla, Dávid Gyula, Fekete Gyula, Krizsán András, Levendel László, Mátyus Aliz, Szentí Tibor és Tóth Albert is.

A nyársapáti könyvbemutatón a szerzők közül jelen volt Szabó Gellért, Szentkirály polgármestere is, aki a 2009. június 3-án, Lajosmizsén elhangzott előadásának szerkesztett változatával szerepel a könyvben. Visszatekintve a közben eltelt tizenegy esztendőre, továbbra is aktuálisak a magyar falvak, tanyák sorskérdései, ha csak nem még aktuálisabbak. Például az, hogy miből lehet a vidéket fejleszteni. Az Európai Unió projektjeiben nem szerepelnek a magyar faluközösségek gondjai, amit a polgármester szerint nem is lehet elvárni, hiszen nem uniós tanyákról van szó, hanem magyar tanyákról. Szabó Gellért elmondta: a hajdani előadásában a tanyán élők összefogását sürgette, ezt akár most is megismételhetné. Bár 2018-tól létezik a kormány által meghirdetett Magyar Falu Program, de annak hatékonyságával nem feltétlen lehetünk elégedettek. Az elmúlt két évben Pest megye több mint 10 milliárd fo-

rintot, Bács-Kiskun 6,6 milliárdot, Békés 3,3 milliárdot, Csongrád-Csanád és Jász-Nagykun Szolnok összesen 3 milliárdot kapott települési fejlesztésekre. Az ország hat megyéjében minden település hozzájutott valamennyi támogatáshoz, de van olyan megye, ahol 19 település egyáltalán nem kapott a központi keretből. Szabó Gellért feltette a politikai döntéshozókra és a tanyákon élőkre egyaránt vonatkozó kérdést: Akarunk-e fejlődést? Akarunk-e közösséget építeni?

Szeremley Béla agrármérnök, növényvédelmi szakmérnök, marketing szaküzemgazdász szakmai tapasztalatát az Óbuda Téesz főmérnökeként alapozta meg, szerepet játszott a Magyar Agrokémiai Egyesülés meglá-

Képünkön balról jobbra:
Szeremley Béla, Bakos István és Szabó Gellért

pításában, illetve a HANGYA típusú szövetkezetek újjászervezésében, utóbbinak vezetője volt, ma pedig társelnöke. Hozzászólásában felidézte a szülővárosában, Kisújszálláson eltöltött éveit is. Emlékszik még arra, amikor rizs mellett gyapotot és gumipityangot termesztettek a téveszben. A határban lévő utak egyik oldalán a maszek dinnyés, a másik oldalán pedig a szerveződő szövetkezet gazdálkodott. Jól megfértek egymás mellett, bár a növényvédelmi munkák során a vegyi anyagból „véletlenül jutott” a dinnyeföldre is, ami nem volt éppen kívánatos. Szeremley a most megjelent falukönyvben társszerzőként a magyar mezőgazdasági politikáról és a vidékfejlesztés jövőképeiről írt, a falugondnoki találkozón pedig a „dán modellről”, valamint a Magyar Örökség Díjjal elismert HANGYA szövetkezetek – melyek alapításának százéves évfordulóján, 1998-ban éledtek újjá – társadalmi és gazdasági jelentőségéről beszélt. Az is elhangzott, hogy manapság a falu- és tanyagondnokok ismerik legjobban a településeik lakosságát, akik közül egyre több embernek van szüksége segítségre, gondoskodásra. Nagyon fontos a vidék közösségmegtartó ereje, hiszen ha nincs összetartozás, vagy éppenséggel szövetkezés, akkor nincs megmaradás sem. Ha a végvári harcosok, vagyis a falu- és tanyagondnokok elvesznek, ki fogja ezt a küldetést teljesíteni?

B. T.

Hírek

Tíz nap pótszabadság

A Magyar Közlöny 2021. június 10-i, 108. számában jelent meg a Kormány 327/2021. (VI. 10.) számú rendelete a SARS-CoV-2 koronavírus-világjárvány következményeinek elhárításában részt vevő foglalkoztatottakat megillető pótszabadságról. A rendelet felsorolja azokat a foglalkoztatottakat, akik a 2021-ben esedékes szabadságukon felül további 10 munkanap pótszabadságra jogosultak. A megnevezettek között szerepelnek a szociális, gyermekjóléti vagy gyermekvédelmi szolgáltatóknál, intézményben, hálózatonál, illetve javítóintézetnél foglalkoztatott személyek, tehát a falu- és tanyagondnokok is.

Annak tényét, hogy a szociális, gyermekjóléti vagy gyermekvédelmi szférában foglalkoztatott jogosult-e pótszabadságra, a foglalkoztatott munkáltatója állapítja meg. A pótszabadságot az esedékesség évét követő második év végéig lehet igénybe venni. A pótszabadság pénzben nem váltható meg.

Helyettesek képzése

Június 23-án elindult Kecskeméten a Falu- és tanyagondnok helyettes képzés (választható továbbképzés, T-02-020/2020, 40 pont), aminek célja, hogy a falu- és tanyagondnokot távolléte (szabadság, betegállomány stb.) idején helyettesítő szakembert

a falu- és tanyagondnoki munkával megismertesse, arra felkészítse. A képzés résztvevői (12 fő) 4 megyéből, Tolna, Bács-Kiskun, Békés és Csongrád-Csanád megyéből érkeztek.

A képzés témái: a falu- és tanyagondnoki tevékenység a szociális szolgáltatások rendszerében, sajátos értékei, jellemzői, együttműködési lehetőségek; szakmai készségek a falu- és tanyagondnoki munkában, segítő kapcsolat, érték és etika; elsősegélynyújtási ismeretek. A képzés 2021. július 8-án zárul a résztvevők által hozott esetek közös megbeszélésével.

Búcsúzunk

Kollégánk, Ótott-Kovács Benőné Hajdú Ibolya (Szeged, 1968. VII.22.)
2021. június 24-én meghalt.

A pusztamérgesi tanyavilág segítő tanyagondnoka volt több mint 15 évig.
Kosztolányi Halotti beszédével búcsúzunk Tőle:

„Az élet egyszer csak őrája gondolt,
mi meg mesélni kezdtünk róla: „Hol volt...”,
majd rázuhan a mázsás, szörnyű mennybolt,
s mi ezt meséljük róla sírva: „Nem volt...”
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a jobbra,
mint önmagának dermedt-néma szobra.
Nem kelti föl se könny, se szó, se vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon egyszer.”

(Folytatás az 1. oldalról)

7. Az emberiség egyre erősebben dogmázható. Az azonos kulturális csoportban található emberek számának növekedése a közvéleményt befolyásolótechnikai eszközök tökéletesedésével párhuzamosan a nézetek olyan uniformizálódásához vezet, amilyenre az emberiség történetében még sohasem volt példa. (...) Az egyéniségvesztő hatások mindazok számára kapóra jönnek, akik nagy tömegeket akarnak manipulálni. A közvélemény kutatás, a reklámtechnika és az ügyesen irányított divat segítik a tömegek feletti hatalomra a vállalkozókat a vasfüggöny inenső, a funkcionáriusokat pedig a túlsó oldalán.

8. Az atomfegyverkezés olyan veszélyekkel fenyegeti az emberiséget, melyeket könnyebb elkerülni, mint az előbb felsorolt hét folyamatból fakadókat.”

Gondoljuk el, hogy ezen gondolatok megjelenése óta az emberiség létszáma 30-40 százalékkal nőtt, magyarországi nagyvárosok tucatjai jöttek létre. Akkor még nem ismerték a mobiltelefont, szobányi számítógépet csak a tudósok használtak, sőt, a környezetvédelemről

még szó sem volt itthon. Húsz éve a falugondnoki tanfolyamokon még – jobb esetben – legyintettek az örültségeimre, amelyek a klímaváltozásról, a tiszta környezet fontosságáról, a falvak, tanyák értékeiről, és az ott élők felelősségéről és egyben lehetőségeiről szóltak. Ma olyan hírekre figyelünk, amelyek nem érintik közvetlenül mindennapjainkat, olyasmire szánjuk az időnket, hogy megfejtsük, mikor akarnak átverni és vajon mi igaz a reklámokból?

Nem arról van szó, hogy ne haladjunk a korrallal, hogy ne használjuk maximálisan a lehetőségeinket, hanem arról a józanságról, amely ötvözi a hagyományos értékeket a kor vívmányainak okos alkalmazásával. Nem véletlen, hogy az 1990-es évektől kezdődően számos kísérlet indult több-kevesebb sikerrel visszasimulni a természetes környezetbe. Az ott élőknek pedig jogos igénye, hogy ne legyenek másodrendűek a városban élőkhez képest. De látnunk kell, hogy mindegyiknek vannak előnyei és hátrányai egyaránt. Saját érdekünkben jó lenne megtalálni az arany középutat, az egyensúlyt.

Faludi Erika

Pillanatképek 2020-ból

Látóút – Zala megye

Maszkátadás – Szatymaz

Látóút – Zala megye

Falugondnoki továbbképzés Szentkirály

Elnökségi és Felügyelőbizottsági ülés

Családi nap – Lakitelek

Falugondnoki találkozó – Nyárlőrinc

Községi ülés

Családi nap – Lakitelek

Családi nap – Lakitelek

Családi nap – Lakitelek

Maszkátadás – Szatymaz

Nők Kishegyesi Fóruma: mindenkit érintett a járvány Enyhítés után tervezgetés

A Nők Kishegyesi Fóruma kézművesei tavaly márciusi 14-én részt vettek a topolyai Nefelejcs Hagyományörző Kézimunka Társulat által szervezett műhelymunkán, délután pedig az Ügyi-csapat a kishegyesi csata emlékművénel koszorúzott. Másnap a szerbiai válságtörzs kihirdette a rendkívüli állapotot, és hosszú időre elmaradtak a programjaik.

Tavaly március 15-én este a szerbiai válságtörzs kihirdette a rendkívüli állapotot, ami legsúlyosabban a 65 évnél idősebbeket érintette, számukra lakóhely elhagyási tilalmat írtak elő. A rendelet a Nők Kishegyesi Fóruma tagjainak több mint 80 százalékát érintette. Azonnali hatállyal minden rendezvényt betiltottak. Zárt helyiségben a szociális távolság megtartásával, egészségügyi védőmaszk-használattal egy időben legfeljebb öten tartózkodhattak. A külföldre programok lemondása mindenkit súlyosan érintett. Legnagyobb sajnálatunkra éppen azon a héten, pénteken indítottuk volna idős gondozottjaink részére a klubdélutánt, amiről sajnos akkor le kellett tennünk. A szociálisan hátrányos helyzetben lévő gyerekek részére szervezett Ügyi-programunkat is kénytelenek voltunk leállítani.

A faluban a községi önkormányzat a házi betegápolási szolgálattal, a falugondnokokkal és a Vöröskereszt önkénteseivel megszervezte a magányosan élő polgártársaink ellátását, a Nők Kishegyesi Fóruma és a Dália kézimunkacsoport tagjai pedig a kezdetekben hiánycikknek számító maszkok varráását vállalták.

Az országos válságtörzs egyre több, számunkra kedvezőtlen döntést hozott. Hétvégékre általános kijárási tilalmat rendeltek el (péntek délután öt órától hétfő hajnali ötig), ez pedig oda vezetett, hogy a magányosan élők még magányosabbak lettek, a depressziós idős emberek még mélyebbre zuhantak depressziójukban. Ekkor jöttünk rá, hogy nem elég az emberek, a tagjaink fizikai igényeit kielégíteni (bevásárlás, szám-lák fizetése, gyógyszerkiváltás), lelki táplálékot is kell biztosítani számukra. A kézműves kör vezetője, Tóth Anita és jómagam telefonon, interneten tartottuk a kapcsolatot a gondozottakkal, főleg azokkal igyekeztünk beszélgetni minél többet, akik életkoruk miatt egyáltalán nem hagyhatták el az otthonukat. És

több tagunk is arról számolt be, hogy a családtagokon kívül más „fórumos” asz-szonyokkal tartják a kapcsolatot. Öröm volt ezt hallani.

A húsvéti ünnepekre sok-sok órára bezártak bennünket. Az utolsó pillanatban, a lezárás előtt, nagypénteken délelőtt sikerült a közös tojásfát felállítani, ami jelzésértékkal bírt, miszerint törté-nék bármi, mi itt vagyunk és itt is maradunk. Tagjainkat pedig arra kértük, hogy otthon készített húsvéti kompozíciókról, asztali díszekről, tojásfákról, festett és más technikával készített tojásaikról ké-szítsenek fényképeket, amiket azután a Facebook közösségi oldalon mutattunk be a kishegyesieknek. Húsvét hétfőn nem tarthattuk meg a falu gyerekei kö-rében igen népszerű tojáskereső pro-gramunkat, hiszen a kijárási tilalom még azon a napon is érvényben volt.

Május első napjaiban reménykedve lestük az országos válságtörzs dönté-seit, egyre többször emlegették, hogy talán hamarosan újra indulhatnak a programok. A pozitív döntés reményé-ben május első napjaiban a kommuná-lis vállalat munkása elvégezte az épület és az udvar fertőtlenítését, a ház bel-ső festését, a Nők Kishegyesi Fóruma tagjai pedig bevállalták a nagytakarí-tást. Ekkor még zárt helyen maximum 5 személy tartózkodhatott. De ezt is megoldottuk.

A lezárás és a járványhelyzet legna-gyobb vesztesei az Ügyi-programunk-ban résztvevő gyerekek, hiszen a szü-lők mobilnetes telefonjairól nehezen, mondhatni, szinte semmilyen módon nem tudtak részt venni az online ok-tatásban, másrészt mi is nehezen tar-tottuk velük a kapcsolatot. Voltak pró-bálkozásaink, de sajnos nem sok ered-ménnyel. Szerencsére az oktatás ké-sőbb a tanítás személyes látogatásával elérhetővé vált számukra. Viszont bár-hogy szerettük volna, az Ügyi-program megtartása májusban még nem volt lehetséges, nem tudtuk tartani a meg-

engedett létszámot. (Öt fő! A fogas kér-désre, hogy melyik gyerekek mondjuk, hogy „te maradj otthon”, nem tudtunk választ adni). Sajnos, a Falugondnokok Duna–Tisza Közi Egyesülete tagjaival a határzár miatt sem májusban, sem pe-dig augusztusban nem találkozhattunk, a lakiteleki családi napon. (Engedélye-zett: a határtól 30 km távolság.)

Június elején ötről felemelték ötvenre a kinti rendezvényeken engedélyezett létszámot. Óvatosan újra indultunk az Ügyi-programmal is, és újra találko-zgattak a kézművesek is. Az ötven fős létszámstop leszűkítette a nagyobb gyerekrendezvények megtartásának lehetőségét. Elmaradt júniusban a Családi Nap, júliusban a Keressük a Búcsúfiát program, és a Vakációzárót sem tarthattuk meg augusztusban. El-maradtak a kézművesek részére szer-vezett műhelymunkák, kiállítások. A legbátrabb, legkitartóbb tagok hétfőn-ként rendszeren összejöttek, virágokat rendeztek, ajtót, ablakot festettek, szé-pítették az udvart és az épületet.

Az ősz beköszöntével a vírushelyzet is komolyabbra fordult. Az Ügyi-progra-mot ismét kénytelenek voltunk leállíta-ni, a kézműveseknél csak a „kemény-mag” találkozgatott, de sajnos komo-lyabb munkára – például új technikák elsajátítása – már nem volt lehetőség.

Így telt el a 2021-es év első öt hónap-ja is. Május 29-én ismét megkezdtük a programokat. Szerveztünk ruha- és játékosztást, lángost sütöttünk, meggy-likőrt készítettünk, muskátlikat ültettünk önkéntesek segítségével, valamint Né-meth Gábor falugondnok irányításával megkezdődött a kert rendbetétele. Az Ügyis gyerekekkel kirándultunk a Pék-múzeumba, a kézilabdapályára, illetve a háznál is elkezdtük velük a tervezett programokat.

Most, június utolsó napjaiban ott tartunk, hogy a következő hónap má-sodik hétvégéjén lángost sütünk a Dombosfesten, készülünk a Vajdasági Kézimunka Szövetség július végi kiál-lítására, tervezgetjük a Keressük a Bú-csúfiaprogramot...

Mi tervezünk, azután majd meglátjuk, mit tudunk belőle megvalósítani.

Zsidai Erzsébet

Elindulnak a pilot képzések

Az utolsó, egyesületünk által megvalósított, még 260 órás falu- és tanyagondnoki képzés 2019. november 18-án indult Kecskeméten. Azóta eltelt bő másfél év alatt nem indult „alapképzés”, de sok minden megváltozott. Először is az oktatási program átdolgozásra (engedélyezve: 2019. december 2.), majd az átdogozott program módosítására került sor (jóváhagyva: 2021. január 7.)

A Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatósághoz 2020. december 31-ig beérkezett jelentkezők képzésére a 2019. december 2-án engedélyezett Oktatási program vonatkozik. A pilot képzések (ingyenes) lebonyolítása az EFOP-3.8.2-16 Szociális humán erőforrás fejlesztése című projekt keretében valósul meg az SZGYF utódszervezetének, a Nemzeti Szociálpolitikai Intézetnek a szervezésében. Ezeknek a

képzéseknek a megvalósításában a falugondnoki egyesületek, mint képzőhelyek már nem vesznek részt. Az előadók, a szenior falu- és tanyagondnok, a gyakorlatvezetőkkel, a szolgáltatókkal (terem, szállás és ellátás) az NSZI köt szerződést.

Egyesületünk működési területéről, továbbá Baranya és Tolna megyéből 4 csoportnyi (országosan 13 csoport) falu- és tanyagondnok vár a pilot képzések indulására. Az igaz, hogy az egyesület, mint képzőhely nem vesz részt a képzésben, de 2021 májusáig négyszer állítottunk össze órarendeket, kértük fel a szakembereket és értesítettük ki a résztvevőket a képzés indulásáról, amit az SZGYF, illetve az NSZI döntése alapján mindig le kellett mondanunk. Az első pilot csoport képzése Borsod-Abaúj-Zemplén megyében, Sajógalgácon tudott elindulni 2021. június 14-én.

A rendelkezésünkre álló információk szerint Kecskeméten 2021. augusztus 2-án indul az első, majd rá egy hétre, 2021. augusztus 9-én a második csoport (20-20 fő) képzése. Hogy hol lesz a képzés, és a résztvevők számára hol lesz a szállás még nem tudjuk, mert az NSZI által lefolytatott beszerzési eljárásának még nem ismerjük az eredményét. A harmadik és negyedik pilot csoport indítására az első két képzés lezárását követően, a tervek szerint 2021. november 22-én és 2021. december 6-án kerül sor.

A 2021. január 1-je után kinevezett és képzésre bejelentkezett falu- és tanyagondnokok számára a 81/2004. (IX. 18.) ESzCsM rendelet 2/A §. (2) bekezdés alapján a megyei önkormányzat biztosítja a falu- és tanyagondnoki képzés lebonyolítását, a 2021. január 7-én jóváhagyott Oktatási program alapján.

Közeleg a Családi nap

Egyesületünk Családi napot szervez **2021. augusztus 7-én, szombaton** a Bács-Kiskun megyei **Lakiteleken, a kempingben** (Zalán u. 2.), melyre mindenkit szeretettel várunk. (A kempinghez közúton a 44-es útról a Lakitelek-Kapásfalu; vagy Lakitelek-Tőserdő lejárónál kell lemenni. A kemping a stranddal szemben az Árpádszállás vasúti megállóhoz közel található.)

Érkezés reggel 8 órától folyamatosan. Ki-ki addig marad délután, amíg kedve tartja. Strandolásra is van lehetőség. A programot Lakitelek önkormányzata segíti; a fő szervezők ebben az évben is a helyi tanyagondnokok: Tóth Sándor István (30/995-0390) és Gyapjas János.

Ízelítő a programból:

- Polgármesteri Köszöntő
- szabadtéri főzés (több bográcsban fő majd az étel), a főzésre jelentkezni lehet az egyesületnél
- óriáspalacsinta-sütés (Szatymaz)
- kelebiai lángos
- Ásotthalmi és tarhosi reggeli: zsíros kenyér, libatörtyű, paprika, paradicsom
- vidám családi vetélkedő
- pihenés,
- és meglepetések

A programra vendégként várjuk a Nők Kishegyesi Fórumának tagjait, falu- és tanyagondnokokat családjukkal. Hozza magával mindenki a párját, gyermekét, barátját, barátnőjét, szüleit, s akit gondol!

Az ebéd árát az egyesületi kasszából biztosítjuk. **Kérem, hogy mindenki hozzon magával tányért, poharat, evőeszközt és innivalót** (sört, bort, üdítőt) **is saját részére.** Süteményeket vagy pogácsát mindenkitől várunk egy-egy tányérral a közösbe, így körbe tudjuk kínálni a résztvevőket. (Tavaly is sok finomságot kóstoltunk!)

A családi vetélkedő díjazására családonként meglepetést várunk. (Ez bármi lehet, ami eszetekbe jut a befőtől a söprűig, a kiskanáltól a fakanálig, a gumbékától a kalapácsig. Nem muszáj érte boltba menni!) Ezeket az ajándékokat a játékban résztvevők a családi vetélkedőn meg is kapják.

A visszajelentkezéseket legkésőbb július 28-ig várjuk levélben, e-mailben, vagy telefonon 76/507-543. Amennyiben valaki a kempingben szeretne aludni, keresse telefonon a lakiteleki tanyagondnokot, Tóth Sándor Istvánt (30/995-0390).

Bemutatjuk friss nyugdíjas kollégáinkat

Lehet a csend is köszönet

Hosszú évtizedek után nehéz elkészönni szeretett hivatásunktól. Szívesen folytatná tovább az ember a szolgálatát, de az is igaz, ha elérkezik a jól megérdemelt pihenés ideje, mégiscsak ki kell szállni a körforgásból. Az emlékek, az örömteli és a kudarcos élmények is további erőt adnak a más típusú feladatokhoz, és több idő jut azokra a dolgokra, amelyek korábban háttérbe szorultak. Mostani és következő lapszámunkban friss nyugdíjas kollégáink portréját vázoljuk fel.

RÓZSÁNÉ KÖRMÖCZI GIZELLA

(60) tizennyolc éven át teljesített tanyagondnoki szolgálatot Ásotthalmon. Azt megelőzően a szociális intézmény konyháján dolgozott, majd egy trombózis miatt betegállományba kényszerült. Ezután már nem végezhetett fizikailag megterhelő munkát, így takarítóként foglalkoztatták, amiért utólag is hálás, mert éppenséggel útilaput is köthettek volna a talpára. Amikor bővítették a tanyagondnokságot, megpályázta az állást. Akkoriban még a képviselő-testület döntött ilyen ügyekben, és őt tartották a legalkalmasabbnak a gondozottak ellátására. Mivel a külterületen élők száma meghaladja a kétezret és igencsak kiterjedt a tanyavilág, még ma is öt tanyagondnok tevékenykedik a településen.

– Az én területem a 3-as körzetben, a Kissori térségben volt – meséli az asszony. – Azt ismertem a legjobban, merthogy ott születtem és ott nőttem fel. A szüleim az iskolához közel laktak. A tanyagondnoki szol-

gálatot igazából csak az tudja ellátni, aki tősgyökeres ásothalmi, úgyhogy nálunk a pályázókkal szemben ez szinte alapkövetelmény. Nem csak az idős rászoruló, hanem bárki igénybe veheti a szolgáltatást, hiszen elsődleges célunk az, hogy a tanyán élők életminőségét javítsuk. Ha például a fiatal szülőknek nincs autójuk, akkor a gyermekeiket a tanyagondnoki autóval szállítjuk be az iskolába. De sok minden más is volt a praxisomban! Arrafelé kiszáradtak a kutak, kannákban hordtam az embereknek az ivóvizet. A védőnő nem is engedett más itatni a kisbabákkal. Az ebéd házhoz szállítása iránti igény változó volt, általában 15-17 helyre hordtam, ami napjában 30 kilométeres utat jelentett. A rekkenő nyárban az autó a tengelyéig süppedt a homokban, télen pedig a hideggel és a hófúvásokkal kellett megküzdeni.

Gizikével az eltelt majd' két évtized alatt sok emlékezetes eseményt történt. Amikor a közelmúltban a déli

határ felől feltartóztathatatlanul érkeztek a bevándorlók, sokszor találkozott keservesen síró gyerekekkel. Gyakran kereszteződtek az útjaik. Amikor kivette az autóból az ételhordót, az egyik csöppség tudhatta, hogy abban élelem van, és még hangosabban sírt. A szíve szakadt meg. A kocsiülésen mindig akadt péksütemény, gyümölcs, azt vitte oda az éhező emberkének, aki leült a földre és úgy majszolta az enivalót, mint aki napok óta nem evett egy falatot sem. És a sírás abbamaradt.

– Az idősök között voltak elutasítók, akik nem fogadták el a segítséget – folytatja egy másik történetel Rózsáné. – Egyik helyen szembetűnő igénytelenséggel találkoztam, még ajtó sem volt a házon, egy pokróc lógott az ajtónyíláson. Szörnyen nézett ki. Hogy valamelyest megszüntessem a balkáni állapotokat, én magam meszeltem ki a lakást, és a kéményt is megjavítottam. Nem is tudom, mi lett volna, ha ilyen helyre kell orvost hívni. Egyszer az öreg odatopogott hozzám, megfogta a kezemet és eleredtek a könnyei. Nem szólt semmit, ott álltunk némán, csend telepedett közénk. Így fejezte ki a háláját. Nekem ez sokat jelentett, bár soha nem azért tettem jót valakinek, hogy megköszönje.

A nyugdíjas tanyagondnok megemlíti azt az idős nénit is, akinek ebédet hordott. Cserébe minden nap egy csokor mezei virágot kapott tőle. Egyik alkalommal feltűntek neki a lila szirmok, valamire nagyon emlékeztették. Hazafelé tartva az autóban jobban szemügyre vette a növényt, amiről megállapította, hogy az bizony a krumplici virágja. A néni aznap ezt találta a környezeteiben, s abból kötött bokrétát. Gizike hazavitette, és megmutatta a férjének, mert ha csak elmeséli neki, nem biztos, hogy elhiszi. Különös érzés volt... Néha egy apró gesztus is felértékelődik, a legegyszerűbb meglepetéssel is örömet lehet okozni.

Egy újabb régi történet: a másik tanyában a szerb háború elől menekülő pár lakott, valószínűleg önkéntesen foglalták el az üresen álló házat. Nem volt bevezetve a villany, gyertyával világítottak. A sparheltnek hiányzott az

ajtaja, kicsapódott belőle a lángnyelv, a falak feketéllettek a füsttől. És a kémény is megviselt állapotban leledzett. Ha nem látja az ember, talán el sem hiszi, milyen körülmények között élnek emberek a világ évgén.

– Hogy valami vidámabb dolgot is mondjak, szívesen felidézem a falugondnoki találkozók hangulatát – vált témát Rózsáné Körmöczi Gizella. – Amelyikre eljutottam, ott nagyon jól éreztem magam. Érdekeltek az előadások, és a kollégákkal is jól elbeszélgettünk a hétköznapijainkról, az élményeinkről. Januárban kezdtem tölteni a felmondási időmet, de már most hiányzik az állandó jövés-menés. Ám ha jobban belegondolok, elég volt ennyi, fizikailag és idegileg is rám fér a pihenés, noha el tudnám még látni a munkámat. Csáládi házban lakunk, kertünkben van pár gyümölcsfa és veteményes, mindig találni valami tennivalót. Ásotthalmon élnék a fiamék és a lányomé is, gyakran jönnek az unokáim. Nagyon szeretem őket, a szemem fényei. Csak egészség kéne még!

GÁCSI-VARGA KATALIN (59) a kiskunhalasi egészségügyi szakközépiskolában végzett 1981-ben. Akkori lakóhelyén, Soltvadkerten kezdte a pályáját háziiorvosi asszisztensként. Szerette a munkáját, az élet azonban úgy hozta, hogy válása után Bócsára költözött. Az önkormányzat 2009-ben bővítette a tanyagondnoki szolgáltatást, mert egyre nagyobb igény volt rá a külterületeken. Katalin pályázott és elnyerte az állást, így Mucsi Tibor mellett ő is járta körzetét, a fischerbócsai tanyavilágot. Azóta eltelt 12 év.

– Nagyon változatos volt a munkám – kezdi beszámolóját a friss nyugdíjas asszony, aki kihasználta a Nők 40-es korengedményes lehetőséget. – Pedig őszintén szólva kezdetben féltem egy kicsit attól, hogy nehezen fogadnak majd el az emberek, mert nem vagyok idevalósi. És azt sem nagyon tudtam, mi is lesz pontosan a feladatom. Aztán a gyakorlat mindent megoldott! Megszerettem az itt élőket és ők is megszerettek engem. Ami pedig a tennivalókat illeti, azok mindig szinte maguktól adódtak. Huszonöt-harminc ház lakóját látogattam rendszeresen, nem csak időseket. Tulajdonképpen aki hozzám fordult, annak igyekeztem segíteni. Ahogyan a legtöbb helyen,

nálunk is a külterületek életminőségének javítása a cél. Hamar kialakult a heti ritmusom, hétfőn, szerdán és pénteken jártam a határt, kedden és csütörtökön pedig az orvosi vizsgálatokat és a gyógyszereket intéztem. Akkor még nem volt ebédszállítás, valójában most is csak a koronavírus-járvány idején volt rá igény. Mivel aránylag aktívak arrafelé az emberek, el tudják látni magukat. Kollégám a kisbócsai és a zöldalmi terület arra rászoruló lakosságáról gondoskodik, ott 15 családnak hord ebédet naponta.

Gácsi-Varga Katalin csillogó szemekkel meséli, milyen jó érzés volt számára, hogy sokan igényelték a jelenlétét. A magányosabb idők már a kapuban várták. Ha netán valamiért késett, azt hitték, valami baj történt, pedig csak valahol elhúzódott kicsivel a látogatása. Sokszor elég volt fél órányi kvaterkázás és máris helyrebillent az emberek lelki egyensúlya. Egy szemtől szembeni beszélgetés valóságos gyógyírnak számított, valamelyest enyhített a magányukon. Ilyen közegben a tanyagondnok az egyetlen kapocs a külvilággal, és hogy ez mennyire nem frázis, azt sokan mások is meg tudják erősíteni.

– Emlékszem egy bácsira, akinek meghalt a felesége. Nehezen viselte az egyedüllétet, nem tudott mit kezdeni magával. Egyszer érdeklődni kezdett, hogyan kell húsleves és pörköltet készíteni. Aztán elkezdett főzőcskézni, egészen jól belejött. Minden gondozot-

tal történt valami, s nekem az volt az igazi élmény, ha ügyes-bajos dolgaikra tudtam megoldást találni. Például egy fiatal közmunkás srác – akinek a fischerbócsai temető rendben tartása volt a feladata – nem vetette meg az alkoholt. Mondogattam neki, hét végén annyit ihat, amennyi csak belefér, de hétköznapi maradéktalanul lássa el a feladatait. Arra is felhívtam a figyelmét, amennyiben észreveszem, hogy ittas és ezzel szegényt hoz rám, nem fogok többé segíteni neki. Csodák csodájára hallgatott rám! Sikerült jó útra terelnem. Sajnos később, amikor infarktust kaptam és kiestem a munkából, újra hozzányúlt a pohárhoz. Rengeteg élményt őrzök az egyesületi programokról, kiváltképpen a Bócsán megrendezett családi napokról.

Amikor Katalin szolgálati Ford Transitjával utoljára indult el szokásos körútvára, mindenkit végiglátogatott. Nem akarták elhinni, hogy holnap már nem jön. Végül persze megértették az emberek. Érzékeny pillanatok voltak: vagy gyorsan elköszöntek egymástól, még mielőtt eleredtek volna a könnyeik, vagy együtt itatták az egereket. Egészen biztosan eljön majd az idő, amikor újra felkeresi egykori gondozottait. Most azonban minden percét leköti a családja, legfőképpen három szép unokája. „Remélem, bírni fogom egészséggel is” – fejezi be beszélgetésünket Gácsi-Varga Katalin.

Kép és szöveg: **Borzák Tibor**
(Következő számunkban folytatjuk!)

Magyarország fái

Juharok

„A juharok vidám, széllel bélelt bohémek, látszik rajtuk a jólelkűség, sok könnyedség és finomság van bennük, meg tudom érteni, hogy magjuk terjesztésében éppen ők olyan zseniálisak” – írja Móra Ferenc A fák jelleméről című munkájában.

A juharok a Juharfélék családjába tartozó fás növények, keresztben átellenes, karéjos, vagy páratlanul szárnyasan összetett levelekkel. A virágok fürtös, vagy bogernyő-virágzatban állnak. A termés két szárnyas részre széteső ikerlependék.

Japán juhar

Hazája Japán, Korea. 3-5 méter magas bokor vagy kis fa. Levele 5-10 cm-es osztott, szeldelt tagolású. A bíborszínű apró virágok júniusban nyílnak. A termésszárnyak tompaszögben állnak. Pára- és vízigényes, mészérzékeny faj. Szoliternek vagy csoportosan félárnyékba ültessük.

Japán juhar,
az egyik legszebb díszcserje

Korai juhar

Hazája Európa, Kaukázus. Nálunk tölgyesekben, részben bükkösökben fordulnak elő. 20-25 méter magas fa, vörösbarna rügyekkel, öt karéjú levelekkel, amelyek ősszel sárgára színeződnek. Sárgászöld virágai lombfakadás előtt ernyővirágzatban nyílnak. Az ikerlependék termésszárnyak majdnem vízszintesen állnak. Gyors növekedésű, közepes szárazságtű-

rő, a füstgázokat és a sózást nehezen viseli. Gyakran ültetik sorfának, a Globosum fajtája gömbkoronát nevel.

Hegyi juhar

Hazája Európa, Kis-Ázsia, Kaukázus. Nálunk üde talajú hegyvidéki erdőkben él vadon. 20-30 méter magasságú, boltozatos koronájú fa vörösbarna rügyekkel. Levele öt karéjú, zöldes színű virágai fürtben lombfakadás után nyílnak. A termésszárnyak hegyesszögben állnak. Párásabb, nedvesebb termőhelyet kedveli. Gyorsan növekvő, jó törzset nevelő park- és sorfa.

Mezei juhar

Európából. Kis-Ázsiából származó, 10-20 méter magas, gömbölyded koronájú, néha paralécekkel rendelkező faj. Levele 3-5 karéjú, tompa csúcsúak. A sárgászöld virágok lombfakadásakor nyílnak. Az ikerlependék termés szárnyai közel vízszintesen állnak. A szárazságot, gyenge sziket is jól tűri. Magas sövénynek, sorfának alkalmas.

A **zöld juhar** Flamingo fajtájának levelei fehértarkák rózsaszín árnyalattal. Félárnyékba ültessük.

A zöld juhar
igazán különleges a tarka leveivel

A **tűzvörös juhar** őszi lombszíne és igénytelensége miatt szoliternek és cserjecsoportba is telepíthető.

Dr. Lévai Péter

Mezei juhar levele és ikerlependék termése vízszintesen álló szárnyakkal

Kányádi Sándor: Tűnődő vén juharfa

*Tűnődő vén juharfa
tanítgat bölcsességre:
szemfedőt sző a napra,
gonddal, hogy meg ne sértse,
s int a homálynak halkan:
készülődhet az alkony;
és a gyanútlan hajnal
jöttére földig-hajlón
sugárzik, lombja bókol,
néhány sajnálkozó szót
mormol a halott holdról,
ki nemrég rajta úr volt,
s egy-két levelet ráz a
megfojtott éjszakára.*

DUNA-TISZA KÖZI FALUGONDNOKI HÍRLEVÉL

Kiadja:

a Falugondnokok

Duna-Tisza Közi Egyesülete

e-mail: info@falugondnoksag.hu

honlap: www.falugondnoksag.hu

iroda: 6000 Kecskemét, Irinyi u. 17.

Telefonszám:

06-76/507-543

Fax: 06-76/507-544

Szerkeszti:

Borzák Tibor, Csörsz Zelenák Katalin

Sümeziné Ország Edit, Kovács Edit

Tördelő: Almási László

Rajz: Vida Ágnes

Engedélyszám: 2.9/776-1/2006

Nyomda: Print 2000, Kecskemét